

lons) que ens observen severos des de la seua incomoditat o les impertinents batusses entre un borratxo baralladís i un, no menys ebri, ninot Michelin, que ens obliga a presenciar. Uns personatges i unes situacions que ens irriren per la seua irrupció sobtada en la nostra intimitat (respecte a l'íntim no s'ha d'oblidar la particular aversió de Cardells envers la grandiloqüència monumental d'allò públic).

És una manera de plasmar, o transmetre amb uns codis plàstics innovadors, totes les emocions sentides per l'artista en el transcurs d'una aventura singular, no exempta dels riscos, en què, sense deixar-se dominar per la impaciència, ha conservat les conviccions personals i la fidelitat als seus orígens.

Riña 1, 1986.

1896, 1978.

ARTES GRÁFICAS VICENT, S.A.

IVAM CENTRE DEL CARME

Museu, 2 - València

Tel. (96) 331 26 93 / 331 63 04 - Fax (96) 332 10 94

De dimarts a diumenge de 12 a 14,30 i de 16,30 a 20 hores

Entrada gratuïta

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA

CARDELLS

DIBUJOS • URALITAS • RIÑAS

IVAM CENTRE DEL CARME

19 octubre / 6 desembre, 1990

539, 1986.

L' Institut Valencià d'Art Modern presenta al Centre del Carme, sota el títol «*Dibujos, uralitas, riñas*», una mostra de l'experimentació plàstica duta a terme per Joan Cardells durant els darrers tretze anys; unes obres que corresponen a la seua etapa de producció en solitari, iniciada el 1977.

Joan Cardells va ser un dels protagonistes de la renovació artística espanyola en els anys seixanta. Els seus inicis, de composició expressionista i emmarcats (i participants per opció personal) en l'ambient de contestació i disconformitat, connectaren i es desenvoluparen a través dels supòsits d'Estampa Popular; les propostes sobre el treball

artístic, defensades pel grup, l'encaminen a fundar, el 1966, juntament amb Jorge Ballester, l'Equipo Realidad.

La col·laboració dels dos pintors va durar una llarga dècada i va donar lloc a unes obres en què, per sobre d'altres plantejaments, va dominar el llenguatge del compromís social, amb unes inflexions formals «pop», articulat a partir dels mètodes del distanciament objectiu i la ironia crítica. D'aleshores escriu J. Gandia Casimiro: «Maduresa ideològica i maduresa artística: aquests són els seus *compromisos*. I tanmateix trobem en els seus quadres, amb la confiança ingènua en l'art com a arma política, l'estrany primitivisme del descobriment de l'aventura».

1903, 1978.

Riña 29, 1987

El 1977 es dissol l'Equipo Realidad; Joan Cardells, amb una trajectòria en la pintura ja força consolidada, inicia el seu treball en solitari. Un any abans, potser per una necessitat sempre sentida d'experimentar, havia començat a manipular uns materials i superfícies nous (llana sobre canemàs i pigments sobre estoreta) per a tractar una temàtica, habitual en la seua obra, referida a uns esdeveniments immediats i rellevants per al país (en aquell moment l'atemptat a Carrero Blanco i la tromboflebitis de Francisco Franco).

Relació progressiva i insòlita amb uns materials inusuals (fibrociment, cartó, ferro fos), per ells en si o per la manera d'utilitzar-los, que ha possibilitat la dura narració, cada vegada més sintètica, de l'artista i ha posat de manifest la seua obsessió pel traç exacte, net i rigorós (del llapis, l'agulla o el punxó). Renyines en tres dimensions o sobre textures, tan familiars com les d'una tapa de clavegueram, dissenyades però (segons escriu sobre el fet F. Calvo Serraller) no modelades. Perquè Cardells en realitat motllura més que modela, ja siguin aquests vigilants rígids (jaquetes i panta-